

Hajjar Gibran

De terugkeer van de profeet

Vertaald door Aleid Swierenga

Altamira-Becht . Haarlem

© 2008 by Hajjar Gibran

Published by arrangement with Sane Töregard Agency AB.

Oorspronkelijke titel: *The Return of the Prophet*

Voor het Nederlandse taalgebied:

8 2009 Uitgeverij Altamira-Becht BV, Postbus 317, 2000 AH Haarlem

(e-mail: post@gottmer.nl)

Uitgeverij Altamira-Becht BV maakt deel uit van de Gottmer Uitgevers Groep BV

ISBN 978 90 6963 829 4

Inleiding

Toen mijn broer stierf, hilde mijn vader, ik deed er jarenlang het zwijgen toe.
Na zijn dood strekte mijn moeder haar hand uit naar mijn slapeloze coma en legde
een kopie van *De profeet* op mijn hoofdkussen. Ik sloeg het open en las de eerste

woorden. *Almoestafa, de uitverkorene en beminde, hij, het ochtendgloren bij zijn eigen dag.* Ik kon *Almoestafa* niet eens uitspreken, laat staan dat ik iets begreep van de woorden die volgden.

Ik gooide het boek in een hoek en vergat het.

Maar laat ik bij het begin beginnen.

Mijn broer Gary was mijn held. Ik was één jaar jonger dan hij en ik volgde hem altijd op de voet. Samen renden we hand in hand over de houten planken door de groentetuin die onze achtertuin scheidde van die van onze grootouders. Ons straatje kwam uit in een betoverd bos, vol vogels en eekhoorns. Gary en ik bouwden hutten van stokken en zaten in het dichte kreupelhout de rupsen achterna. Onze levenslijnen waren als de touwen van twee vliegers die samen rondzweven op de zomerbries, een verstrengelde eenheid.

Hij was ook mijn liefdevolle rivaal. We hielden vaak worstelwedstrijden en hoewel Gary veel sterker was dan ik, deed hij me nooit pijn. Hij gaf me altijd de ruimte om te vechten. Ik gooide me met alle kracht die ik in me had tegen hem aan en hij stond me met zeeën van geduld toe tot het uiterste te gaan. Ik voelde me veilig in zijn goedmoedige kracht.

Toen we de puberteit bereikten in een gezamenlijk zoeken naar onze mannelijkheid, waren we onafscheidelijk.

Ik was jaloers toen pa Gary leerde hoe hij diens geweer moest hanteren. Hoe kon ik weten dat dit het einde zou zijn van alles.

Terwijl Gary met een vriendje aan het jagen was op konijnen, gleed hij uit op een plek met ijs en liet zijn geweer vallen. Het schoot op slag een kogel dwars door zijn hart.

In die ondenkbare flits werd zijn leven uitgedoofd.

Zonder hem leek alles zinloos.

Onze familie was in shock, maar dat drong nauwelijks tot me door. Het verdriet was te groot, ik voelde niets. Ik was als verdoofd, ik kon niet praten, niet huilen. Thuis gaf ik er de voorkeur aan in mijn eentje op de kamer te zitten die we samen gedeeld hadden, ook al was dat net een kerkhof vol levende herinneringen. Ik lag altijd op de onderste brits van ons stapelbed en liet hem met mijn benen op en neer dansen. Als ik te hard duwde, sprong hij met een grote grijns zijn bed uit, worstelde me tegen de grond en kietelde me dan net zo lang tot ik om genade vroeg. Nu lag ik naar dat bovenste bed te kijken en voelde alleen het gewicht van Gary's afwezigheid.

Ik keek niemand recht aan, want ik was bang dat ze zouden zien hoe wanhopig ik was. En ook al sprak ik zelden, ik deed mijn uiterste best de pijn op een afstand te houden. Ik droomde over meisjes en snelle auto's en kwam daardoor constant in de problemen. Ik sloot me aan bij de verkeerde mensen en stortte me in een leven van gestolen trots, raceauto's en dronkemansgevechten.

Temidden van de chaos in mijn leven gebeurde er tijdens de psychologieles op de middelbare school iets vreemds. Tijdens een geleide fantasie reed ik in een helder visioen op een prachtige zomerdag door een zachte regen. De weg voor me maakte abrupt een bocht, mijn auto gleed in de greppel en kantelde in slow motion. Ik werd eruit geslingerd en kwam terecht in een bos van dode bomen. Ik hoorde het verbrijzelen van glas en een pijnlijke schreeuw en toen werd alles zwart. Meteen daarop stond ik op de weg te kijken naar de stoom die opsteeg uit het wrak van mijn auto, die op de kop tussen versplinterd hout en ontwortelde struiken lag. De wazige gestalte van een man doemde op die naar mijn dode lichaam keek. Gary? Ik deed een stap naar voren. Nee, deze man was veel ouder en had een snor. Hij keerde zich naar

me toe en keek me met zijn doordringende blik recht aan.

De ervaring was griezelig echt. Ik had geen idee wie die man was, maar zijn gezicht kwam me op een de een of andere vreemde manier bekend voor. Was dit een boodschap? Ga ik dood? Ik wist dat mijn leven uit de hand liep en dat ik, ook al wilde ik daar wel iets aan doen, niet de kracht voor had.

Ik ging van drinken over op drugs en zakte als een ziel zonder gebed weg in zelfdestructie.

Op een nacht belandde ik na een handgemeen met een andere jongen uit jaloezie over het verlies van mijn vriendinnetje in de bak. In de cel zonder raam zat ik met gebogen hoofd op de rand van de koude metalen brits naar het afvoerputje in de vloer te kijken. Ik zat middenin een LSD-trip.

De hele cel begon te schommelen als een schip in een cycloon. Ik sloot mijn ogen om eraan te ontkomen, maar werd door mijn innerlijke belevingswereld als door een draaikolk weggezogen in een duistere afgrond.

Er schoot een steek van pijn door mijn maag en ik viel languit op de grond. Ik sleepte me naar het toilet en ging stuiptrekkend over mijn nek. Volkomen uitgeput, viel ik weer op de grond, waar ik naar het plafond lag te kijken. Terwijl ik langzaam buiten bewustzijn raakte, stond het silhouet van de man met de snor over me heen gebogen, omgeven door een vreemd licht.

‘Wie bent u? Wat wilt u van me?’, fluisterde ik. Elke cel in mijn lichaam tintelde. En stem die van ergens heel ver weg leek te komen gaf antwoord.

Kom.

Op dat moment voelde ik hoe mijn ziel door mijn kruin naar buiten werd getrokken.

Ik ging op in een helder licht en dacht terwijl ik in zwijm viel dat ik bezig was dood te gaan.

Ik werd wakker van het geluid van zware sleutels die in het slot van mijn cel werden omgedraaid. De deur zwaaide open en een bewaker zei: 'Opstaan, je ouders zijn er.' Ik plukte mezelf van de betonnen vloer en probeerde te staan, maar alles tolde om me heen. Ik verloor mijn evenwicht en hield me aan de muur overeind, maar kwam op het bed terecht. Mijn rechterhand was opgezet en bloedde door verwondingen op de knokkels. Mijn kleren waren smerig en zaten onder de opgedroogde kots. Ik aarzelde, want ik zag er tegenop mijn ouders zo onder ogen te komen.

Ik hees me moeizaam overeind, fatsoeneerde me een beetje en volgde de bewaker naar de wachtkamer. Mijn moeder hapte naar adem toen ze me zag. Mijn vader sloeg zijn arm om haar heen en zei koeltjes: 'Kom, jongen, we gaan naar huis.'

Op de terugweg vloekte hij hartgrondig binnensmonds en zei: 'Wat doe jij, verdomme, met je leven?'

Ik liet vol schaamte mijn hoofd hangen en zei niets.

Toen we thuis kwamen, friste ik me op, ging regelrecht naar mijn kamer en deed de deur dicht. Mijn hoofd bonsde, mijn keel was rauw en alle spieren in mijn lijf deden pijn. Ik liet me voorover op mijn bed vallen en begroef me in het hoekje waar de matras tegen de muur lag om me te verstoppen voor het daglicht.

Uren later kwam mijn moeder binnen, ging naast me zitten en legde haar hand op mijn rug. 'Het eten is klaar.' Haar hand sloot zich nerveus om mijn schouder. Ik draaide me iets om en zag dat de zonsondergang mijn kamer oranje kleurde. Ik gaf geen antwoord. 'Het is niet te laat, weet je,' zei ze. 'Je kunt een andere draai aan je leven geven. Wordt het niet hoog tijd dat je het onderscheid leert tussen goed en

kwaad?'

Ze klopte me op mijn hoofd zoals ze dat altijd deed toen ik nog klein was. 'Goed of kwaad, aan jou de keus, lieverd,' fluisterde ze. 'Het is niet te laat.' Ze snapte er niets van. Nu Gary er niet meer was, gaf ik geen moer om mijn leven.

Mam stond met een diepe zucht op. Ik hoorde haar door de boeken op mijn boekenplank gaan. Ze ging weer zitten en las me iets voor, maar haar stem kwam niet uit boven het trompetgeschal in mijn hoofd. Ze hield op met lezen, bleef nog een paar minuten zitten en ging toen weg.

Toen ik me omdraaide om naar het langzaam vervagende zonlicht te kijken, viel het bewuste boek op de grond. Toen ik de kaft zag, dacht ik dat ik hallucineerde. Daar had je de man met de snor, de man van mijn visioen, dezelfde die ik in de gevangenis had gezien. Ik sloeg het boek op een willekeurige plek open en las:

*... Kon je hart zich maar blijvend verbazen over
de wonderen die zich dagelijks in je leven voltrekken,
dan zou je pijn
je even wonderbaarlijk voorkomen als je vreugde.*

Ik sloeg het boek dicht en keek nogmaals naar de tekening van de man met de snor. Ik was totaal in de war. De rillingen liep me over de rug en ik had kippenvel. Ik ging rechtop zitten, maar was zo in de war, dat ik er geen wijs uit kon worden. Ik sloeg het boek weer lukraak open en mijn oog viel op een andere regel:

... Want ofschoon de liefde je kroont, kruisigt ze je ook.

Die woorden drongen tot me door en raakten een snaar diep in de kalme rust van mijn

hart. Ik liep met het boek in mijn hand naar de keuken.

`Mam, wie is dit?'

`Dat is je oudoom Kahlil. Je zou dat boek eens moeten lezen, het is echt prachtig', zei ze.

Ik schepte wat eten op een bord en ging naar mijn kamer met *De profeet*.

Ik deed de deur achter me dicht en bladerde het boek door, waarbij ik hier en daar een regel las tot het donker was. Buiten hilde de wind. Er kwam een felle bliksemflits, gevolgd door een harde donderslag, het huis stond te trillen op zijn grondvesten, en toen viel de regen met bakken uit de hemel.

Ik keek hoe het water zich aan de bovenkant van het raam verzamelde en langs de ruit naar beneden stroomde. Mijn ogen schoten vol en in een reeks stuiptrekkingen ontketende ik de storm die binnenin mij woedde.

Voor het eerst sinds Gary's dood opende ik mijn hart voor mijn verdriet.

Terwijl ik hilde, bad ik. Ik richtte mijn gebed tot Gary, tot God en tot de geheimzinnige man met de snor. De kamer vulde zich met een mystiek licht en door wat er daarna gebeurde zou ik voorgoed veranderen.

Vanaf dat moment hield ik niet meer op met bidden. Ik bad op bergtoppen, in het donker wanneer ik me verloren voelde en bij het krieken van elke nieuwe dag.

Dit boek maakt deel uit van het verhaal hoe mijn gebeden werden verhoord door een reeks profetische episodes, waarin me het verborgen doel van mijn leven werd geopenbaard.

Gisteren, tussen ochtendgluren en schemering, probeerde ik eens en vooral de zin te zien van het mysterie van het bestaan. Ik zag mijn leven als niets meer dan een flakkering in de vlam van de eeuwigheid, een hardnekkig stofje, dat even werd opgetild door de gevoelige winden die door de oneindige ruimte waaien.

Vandaag ben ik als betoverd door het direct ervaren van een onzichtbare aanwezigheid die op de een of andere manier beter weet wat ik nodig heb dan ik wilde toegeven.

Jarenlang werd ik vanbinnen uit gedreven om te komen tot mijn spirituele roeping, maar ik twijfelde aan de waarheid die ik was voorbestemd te verwezenlijken, en in mijn twijfel leed ik. Ik was een gewond mens die droomde van liefde, maar die nog niet zo ver was dat hij degene kon worden die hij zo graag wilde zijn.

Nu is de droom zo ver uitgegroeid dat ze de essentie van mijn leven vorm kan geven en het fundament aan het wankelen kan brengen van wie ik weet dat ik echt ben.

Terwijl ik me niet bewust was van de manier waarop ik groeide en klaagde over de verwarring die dat veroorzaakte, kwam er een vreugde zoeter dan muziek en groter dan lachen tot me. Degene die zat te bidden werd door de loutere immensiteit van degene die antwoord gaf naar binnen gezogen.

Uiteindelijk bracht mijn spirituele queeste me naar het graf van mijn oudoom, hoog in de bergen van Libanon. Toen ik stilzwijgend in het klooster zat waar het lichaam van Kahlil rust, werd ik overmand door een gevoel van thuiskomen en werd daarna intuïtief door het nabijgelegen dorp Bsharri geleid om onverklaarbare bewijzen te vinden van mijn vorige leven daar.

Later, toen ik verslag wilde uitbrengen over mijn verbijsterende ervaringen, werd mijn hand geleid door die onzichtbare maar nu zo vertrouwde tegenwoordigheid. Ik zag de woorden moeiteloos voortvloeien uit mijn diepste gevoelens maar in een taaleigen dat niet het mijne was. Zelfs nu ben ik als betoverd als mijn pen met het gemak van de gratie van een engel over de bladzij glijdt.

Veel van wat mij wordt geopenbaard komt tot me in de vorm van diepe, maar uitermate subtiele indrukken. Het vervult me met diep ontzag dat ik op deze

bladzijden gedachten zie staan, die iets bovenaards tot uiting brengen.

Ik deel mijn verhaal met je omdat het volgens mij ook jouw verhaal is. De profeet vertegenwoordigt de geest die in ieder van ons huist. Ik wil niets liever dan dat mijn boek ons helpt te ontwaken tot onze gezamenlijke spiritualiteit. In liefde samen zijn we goddelijk.

Ik bied je vol vreugde deze parabel aan van een spiritueel ontwaken, die berust op mijn reis naar het licht, in de hoop dat ze in jouw hart een liefdesfeest doet ontvonken.

